

BALÓ LEVENTE

[Három cinege]

Három hallgató cinege lakik
épp az ágyam melletti falban,
mindig valahogy megesik a szívem rajtuk.

Egy szép napon, talán épp az ezerkétszáznegyvenötödik volt,
a homlokcsont fölötti lebenyt tisztogatták,
mert búzlótt és
folyton kitüremkedett,
jelezve megromlott családi kötelékeim.

Aztán lett egy szabályos koromhegy,
és sok látogató érkezett, olcsó belépőjeggyel a farzsebében.

Le akarom zárni ezt a napot:
három cinege, ezerkétszáznegyven-valamennyi,
a napi kenyér bizonyossága is szertefoszlott.

[Fülemben hordom]

Fülemben hordom a hét minden napját,
igaz, nem együtt,
külön-külön
csomagolva mindegyik,
vagy mégis együtt,
ilyeneket tudott anyám.
Ültem a vonatban, mert véget ért a vakáció,
elővettem a szendvicset,
a kenyér szétázott, savanyú uborkát tett közé.

Akkor legyen a rókaké, gondoltam,
és kidobtam az ablakon,
tartozunk nekik ennyivel
a sok türelmes oktatásért,
kár, hogy már ez a kapcsolat is elkopott.

Fülemben hordom a zsíros terheket,
az egyedüllét csonka tartomány.
Olvasom, hogy valaki kagylóhoz hasonlította,
nem érthetek egyet vele!
Befelé kezd el növekedni,

egyetlen fül követéséhez
egy egész város szükséges.

Hiába küldenek érte postást,
képmutató kereskedőt
vagy élvhajhász lovagot,
nem adom.
Nem adom.

[Vissza a gyerekkorba]

Visszataláltam a gyerekkorba, egy madár belsejébe,
nem tudom, felszállt-e, vagy csak a földön araszol.
Egy óriási búzaszemhez csapódom,
megpróbálunk bajtársi közösséget alkotni,
még mielőtt támadnának a savak.

Anyám a kapu előtt áll és egy vesszővel hadonászik,
a hullámokhoz szól, hogy márpedig ide ne jöjjenek,
a mi udvarunkon nincs mit keresniük.
Apró kupacokban gyűjtjük a nyolcvanas évek maradékát,
apám rákapcsolja a műszerek csápjait,
titkolózza mér és jegyzetel,
mindezt nekem is meg kell tanulnom,
okoskodik.

Lázongó kisdíák, történeteket mesélek,
néhány kémiai vegyelem figyel rám csupán,
kihajolva unalmas négyzeteikből,
de nem a legközismertebbek, hanem a legnőiesebbek,
nekik már szökken a mellük,
és a havibaj is egyre közelebb.

[Hova lehetne elindulni]

Hova lehetne elindulni
ilyen eszeveszetten szeles időben,
cserepek repülnek a háztetőkről,
valaki dobálja, de rosszul céloz,
ma még nem halt meg senki.
Ami késik, nem múlik,
mondta nagyanyám
nyolcvan év tapasztalattal a hátán.
Fehérlik a bőre,
a lába körül ugráló kutya fekete.

Elég is lenne ez a két szín,
hogy kifessük a még
üresen maradt felületeket.

Hallottam a rádióban,
hogy volnának alternatívák is.
Kérdezz-felelek alapon.
Például elképzelni,
milyen színű a szeretet,
mert azt osztogatják
úton-útfélen, kéretlen-kelletlen,
kapásból-fatáliból, aszaltszilvából
(vigyázz, a magját kiköpd!).

